

Filmkultúra, 1985. 6. (június)

1981 őszén az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat Sajtó- és Közvélemény-kutató Osztályán közel ezer 14 és 30 év közötti fiatalot kérdeztünk meg többek között arról, hogy milyen gyakran jár moziba és látta-e a felsorolt zenés filmeket. Az első kérdésre a válaszok megoszlása a következő volt:

Milyen gyakran jár moziba?

hetenként többször 8,0%

hetenként egyszer 17,1%

havonta egyszer-kétszer 33,3%

ritkábban 27,8% .

sohasem 12,8%

nincs adat 0,8%

A felsorolt 11 zenés film „sikerlistája” így alakult:

1. Egy nehéz nap éjszakája 65,3%
2. ABBA 50,9%
3. Ballagás 25,3%
4. Help 24,8%
5. Hangverseny Bangla Deshért 24,3%
6. Szép lányok, ne sírjatok! 23,9%
6. Ezek a fiatalok 17,1%
8. Az utolsó valcer ^ 12,5%
9. Üvegtörők ' 11,3%
10. Kopaszkutya 11,0%
11. Extázis 7-10-ig 7,9%

A filmsikerek listája „egybevág” az együttesek népszerűségi sorrendjével: a külföldi együttesek közül az ABBA az első, a Beatles a harmadik; a magyar együttesek közül az EDDA Művek a negyedik 1981-ben.

Egy-egy népszerű rock-együttes tehát biztos filmsiker is. A mai 14-30 évesek közül kevesek élmenye volt a két „alapfilm”, az Extázis 7-10-ig (Kovács András) és a BBS dokumentumfilmje, a Válogatás (Gazdag Gyula). E két film olyan plasztikusan ábrázolta az ifjúsági zene helyét a társadalomban, hogy meglehetősen nehéz újat mondania annak, aki zenés film rendezésébe kezd.

Az utóbbi évek . 11 zenés filmje azonban nyújt újat és tanulságul is szolgál.

Érdekes tanulság, hogy a „tisztá” műfajú - dokumentum vagy játékfilm - alkotások jobban sikerültek, mint a vegyes megoldások. Ilyen tiszta dokumentumfilm B. Révész László Biztosítótű és bőrnadrág című filmje, Koltay Gábor Mobilizmo című munkája, valamint Almási Tamás tévéfilmje, a Kölyköd voltam. Ebben a kategóriában kivétel Sántha László Egy nap rock című koncert-dokumentumfilmje. A játékfilmek közül Xantus János Eszkimó asszony fázik és Bódy Gábor Kutya éji dala című filmjét tartom jónak, míg Almási Tamás Ballagását kevésbé fontosnak. A Wahorn András rendezte BBS-film, a Jégkrémbalett elég nehezen sorolható be, ezzel együtt tetszett. A „vegyes” rendezői koncepció alapján készült filmek (Szomjas György: Kopaszkutya, Koltay Gábor: A koncert, Jancsó Miklós: Omega) erős hiányérzetet keltettek bennem.

A felsorolt filmekben a valóság közvetlen ábrázolásától a szürreálisig terjed a rendezők témaközelítése. A Biztosítótű ... három főszereplője a marginalitáson túlról igyekszik visszakeveredni a társadalomba. Inkább kevesebb, mint több sikerrel. Szakáll hat éve csövezik, és Manson a példaképe. Meg kéne nősülni, elvenni valakit, aki hozzám jön feleségül - mondja. Más kiút nincs. Náci 16 éves korában tudja meg, hogy félárva. Anyja csak arra érdekelt, hogy este megkérdezi: megmostad a lábad? Ennyi volt. Azután persze intézet, ahonnan a zuhogó nyakasok, pofonok elől szökök. Később a munkahelyén lopással gyanúsítják -kilép. Állandó „acting out”, kilépés, minden helyzetből menekülés az élete. Semmit nem tud végigcsinálni higgadtan, kitartóan, önuralommal. Még egy megoldást ismer: agresszívnek lenni és támadni. Csak ezt tanulta meg. És ehhez agresszív ideológiát talál, a fasizmust. Az legalább őszinte - mondja -, mert elismeri a maga gyilkos voltát. Eddig csak az ő hátát ütötték, egyszer végre ő szeretne másnak odacsapni. Margó egykori nevelőnője is tanácstalan, kétségbeesetten tanácstalan. Persze lakást ő sem tud adni. De hát akkor kihez forduljon egy alig felnőtt leányanya? Prostitúálta magát, de nem gazdagodott meg, mert ő még ehhez is mélyről jött. Anyja még bejelentkezni sem engedi gyermekét az unokájával. Aliká intézetben él, és anyja csak üvegen keresztül láthatja. Mindhárman úgy várják a hétvégi koncertet, mint a messiást. A koncert az egyedüli hely, ahol jól érzik magukat, ahol a legkevésbé érzik magukat üldözöttek. Itt összegyűlnek az üldözöttek. S emiatt az üldözöttek zenekara válik üldözötté. A film koncertjeleneteit a csepeli papírgyári strandon, a Beatrice egykori törzshelyén szándékoztak fölvenni. A gyár vezetősége megtiltotta.

Hogy mit vinnének magukkal egy másik világra? Mindenekelőtt a Beatricét és a csöveseket. Meg egy KÖZÉRT-et. Ha ötöse lenne a lottón? Hát lakást venne, hogy együtt lehessen a gyermekével. Másikuk nem hisz a jövőben. A harmadik viszont tudja, hogy a csodát magának kell megteremtenie.

Koltay Gábor Mobilizmo című rockfilmje nem ennyire kegyetlenül érdes. A P. Mobil együttes és vezetője - Schuster Lóránt - sorsán keresztül mutatja be azokat a fiatalokat, akik a kemény rockzene kedvelői. Ez az együttes a hetvenes évek első fele óta működik, és kemény rockot játszik. Túlélt néhány válságot, jó néhány tagcserét, és van egy pár „örökzöld slágere”. A film koncertjeleneteit hol a zenészekkel, hol a rajongókkal készült interjúk szakítják meg. Közben bepillantunk egy országjáró rockzenekar turnéjának kulisszatitkaiba, tanulságos riportokat láthatunk-hallhatunk tizenéves kétlaki, ingázó munkásfiatalokkal, akik számára a rockzene az életet jelenti. „A rockzenében a rabságból felszabadulok” - mondja egyikük a rendező-riporter kérdésére. Mit is írt Marx az elidegenedésről: „...a munkás csak a munkán kívül érzi magát magánál lévőnek, a munkában pedig magán kívül levőnek.” Ez a film a Biztosítótű... szélsőséges életeihez képest hétköznapi munkásfiatalokat mutat be. Ebben a filmben is a rockkoncert az egyedüli vigasz, egyedül ott uralkodik jó hangulat.

Almási Tamás Kölyköd voltam című tévéfilmje is nyersen fogalmaz. Témája kettős: egyrészt bemutatja az EDDA Művek vezetője, Pataky Attila és három zenésztársa, Slamovits István, Zselencz László valamint Csapó György között kialakult konfliktust, másrészt a rajongók naiv és tiszta, kiszolgáltatott és segítséget remélő kötődését láttatja. A kontraszt katartikus hatású. Látjuk a kiábrándult, elfásult zenészeket, és látjuk a tőlük megváltást remélő "könnyhullató majdnem gyermek arcokat. A búcsúkoncert közönsége érzi, tudja, hogy a reményét veszteti el a zenekar feloszlásával. Azt viszont nem tudják, hogy tulajdonképpen illúziót vesztenek csupán. De ez az illúzió ugyanaz, mint az előbbi két film rajongóinak illúziója.

Az Egy nap rock című Sántha-filmet rossz filmnek tartom. Annak ellenére, hogy a rendező - egy nyilatkozata szerint (Ifjúsági Magazin 1982. március) - csupán a „rocksztárist” akarta bemutatni,

a rocknak és közönségének kapcsolatát. A film az emlékezetes 1981. augusztusi Szuperkoncerten készült. Csupán a lényeg maradt ki belőle, az élet, a rockélet drámája. Kimaradtak a feszültségteli percek, a közönség intoleranciája egyik-másik fellépő együttesrel, énekesrel szemben. A film túláradó örömről tudósít, holott leginkább kemény indulatok jellemezték azt a koncertet. Az egyik zenekart az ellentábor tüntető transzparencssal fogadta, ma sokat megdobáltak, kifütyültek. Azon a koncerten döntött Nagy Feró a Beatrice feloszlásáról. Nagy lehetőséget mulasztott el a rendező egy érdektelen filmmel. A valóságábrázolást tekintve jobb film Szomjas György Kopaszkutyája. A sok „életrajzi” momentumot tartalmazó film nagyon jól „rekonstruálja” egy fiktív zenekar küzdelmét a fennmaradásért, a betörésért az élvonalba, „öreg vagyok ahhoz, hogy dolgozni kezdjek” - mondja a zenekarvezető. Olyan pálya ez, ahonnan nemigen van visszaút, ahonnan nem lehet egyszerűen kiszállni. Sokszoros kötéllel fogja a zenészeket ez az életforma, ez a hivatás. Hivatás, amely könnyű is meg nehéz is, szép is meg csúnya is, szíriánként csábító és undorítóan taszító egyszerre. A mind a mai napig nem teljesen tisztázott jogi, gazdasági, kultúrpolitikai kérdések útvesztőiben néha óhatatlanul letévednek arról az ösvényről, ami a krimen és a tisztesség, az illegalitás és a legalitás között húzódik. Mert a tisztesség és a legalitás nem engedi meg a rentabilitást. Egy rockzenész kissé rablóvezér kell, hogy legyen. De legalább leányrablóvezér. „Csak tizenhét éves volt, érted, mire gondolok.” Kis Piroskák találkozási a farkasokkal. Szökött intézeti kiscsajok, beszívott srácok, lepusztult falusi művelődési házak, tévé-maffia. „Átmegyünk a Tobacco road-ból a Retek utcába. Lemegyünk kutyába.” Azt akarják elénekelni, amit a srác érez. Ahhoz, hogy megcsinálják a Kőbánya bluest, haza kell jönni. A távolítás, a napfényzene, a „keep smiling” diszkó, a country nem megfelelő forma a megfogalmazandó tartalomhoz.

Néhány jó kontraszt a filmből: a napfényre vágyók vígan ropják a táncot az „Oly jól csúszik ez a banánhéj”-ra. Ha nem ehetik, legalább táncolják. A kultúrházban a diszkó a konkurens, a Kisstadionban a sztárzenekarok. Pedig a kultúrházban vannak jó vastag falak, lehetne rock-klubot csinálni. (A falon Engels-portré.) Indul a klub. „Ugye látszik, hogy boldog vagyok, ugye látszik?” A színpadon a zenekar háttérében az ötvenes évek szocreál freskója díszíti a falat. A gyerekek megmozdulnak, ráéreznek a zenére. És itt is a koncertek nagy ellentmondása: ha felmennek a gyerekek a színpadra, le kell őket zavarni, mert betiltják a klubot - mondja a népművelő. Mi, zenészek, felhúzzuk a gyerekeket, a gorillák meg visszarugdossák őket. Ha hozzányúlunk a srácokhoz, holnap kiszállok - zárja a vitát Bill. Ha már mást nem tudnak tenni értük, legalább ne játsszanak velük csiki-csukit.

Illúziókeltő film, de nem tud elvarázsolni. A Hobo Blues Band koncertek el tudnak varázsolni. Almási Tamás Ballagás című filmje talán nem is zenés film. Sikerének mindenesetre fontos tényezője az EDDA Művek szereplése, az együttes zenéje. Korábban azt írtam, hogy ezt a filmet nem tartom fontosnak. Pontosabban témánk szempontjából tekintem kevésbé fontosnak. A nevelés, a tanár-diák viszony, az iskolai hatalmi viszonyok - mindezek nagyon fontos témák. Éppen ezért nem vagyok elégedett ábrázolásukkal. A mérce számomra ebben a témában is egy Gazdag-film, a Sípóló macskakő.

Nemrég egy popzenei koncert műsorvezetője azzal élcélődött, hogy az utóbbi időben nem tudnak magyar filmet avantgarde együttes nélkül csinálni. Én hiszek a rendezőknek. Úgy látszik, hogy - legalábbis az értelmiségről szóló filmekből - nem hiányozhatnak az avantgarde zenekarok. Mert hozzátartoznak a fiatal értelmiség egy részének életéhez. Körülbelül úgy, mint néhány éve a csövesek életéhez a kemény rockot játszó együttesek, ahogy ezt a korábban említett filmeknél láttuk. De „más ez a szerelem”. Az értelmiség korántsem olyan kiszolgáltatott,

mint egy tizenéves, szakma nélküli, szellemi iránytű nélküli fiatal. De azért nem kellene féltetni őket a Beatricétől vagy mástól. Ahogy az avantgarde kedvelőit sem, ettől a műfajtól. Xantus János filmje többek között az értelmiségi elidegenedésről szól. A komolyzene is elidegenedett. A Debussyre áhító közönséget a főszereplő Satie zenéjével „vegzálja”. A külföldi hangverseny is terhes és fárasztó, környezetváltoztatást és lélekátömlesztést remél zongoraművészünk az avantgarde rockzenétől, így hagyja magát sodortatni, kibillenteni a szép szókeség vonzerejétől. Csak úgy punk-módra csinálnak egy zenekart: „Te csinálod a zenét, én meg tudok verseket írni és énekelni” -mondja a lány. Megpróbálnak valami olyat csinálni, amiben ők dönthetnek, kizárólag ők, az egyének, függetlenül mindenféle kényszerpályától és hatalomtól, még a körülmények hatalmától is. (A Dunát fixírozó főszereplő parancsot kap a rendőrtől: Tessék hazamenni, a hi dat elhagyni, futólépésben!) Persze a dolog nem olyan egyszerű, a magánélet sokkal bonyolultabb, különösen, ha egy szerelmi háromszög egyik csúcsán találjuk magunkat. Ez végképp bonyolulttá teszi a helyzetet. Ráadásul a másik fiú született siketnéma, így kevés esélye van arra, hogy hosszú távon ő maradjon a zenekar dobosa. Pedig velük együtt él, „itt van, pedig senki se hívta, mond valamit, de semmit se értek, túl késő van már és túl hamar ...” Nem vagyunk szinkronban egymással, elvétjük a megfelelő pillanatokot. Ha véletlenül megtaláltuk mégis a pillanatot és az alkalmat, akkor pedig „oh, bébi, nem találok szavakat”, így aztán el kell higgyük, hogy „az az igazság, hogy megbolondulok”. Nincs kiút. A leggyengébb, a leginkább kiszolgáltatott, a leginkább frusztrált szereplő kezébe kést ad az indulat. Neki nem segített a zene megfogalmazni a megfogalmazhatatlant. Nem tudta dalba-versbe áttenni indulatait, érzelmeit.

Xantus filmje egy kicsit felkészítheti a nézőt Bódy Gábor szintén nem könnyű alkotásához. A Kutya éji dalának, cselekménye libikókára ültet bennünket, a valóság és az irrealitás kettősségét kell elviselnünk. Nem könnyű a helyzetünk. A valóságos, (ideál) tipikus falusi pártember világa és a titokzatos, irrealitásban utazó pap világa Attila, a főállású csillagász és amatőr punkzenész személyén keresztül kapcsolható össze. Attila egyszerre két „világot” el át: csillagászként valóságot - igaz, távoli valóságot - kutat, zenészként viszont meglehetősen elvárásolt világba lép át. Zenéjük már majdnem az irreálisba csúszik. Nem tudjuk, hogy „hiperliberális” mondandójukkal csupán a rádióriporterből akarnak hülyét csinálni, és egyébként komolyan veszik, amit csinálnak. A filmben szinte mindenki rosszul érzi magát, gyötrődik, olyat csinál, amit nem szeret, megkeseredett és kiábrándult. Csupán a Vágtázó Halottkémek zenészeiből sugárzik szemmel látható elégedettség. Akárcsak a másik zenekar, a Bizottság tagjaiból. Pedig nem másról énekelnek duettet, mint az egyik legszebb emberi érzelem, a szerelem kiüresedéséről, ellentmondásosságáról, bonyolultságáról.

Ha jól értem, a varázsáról. Ez pedig „már megint, már megint” az irrealitás világa.

Wahorn András „forrófagyifilmje”, a Jégkrémbealett tényleg olyan, ahogy a szerző(k) állítják a filmben és a film zenéjét tartalmazó lemezen: „olyan, mint az élet, van, akinek hosszú, van, akinek rövid.” Egy kissé azonban módosítom a megállapítást: van olyan része, amelyik hosszú, és van olyan, amelyik rövid. A cím és alcím szürreálist sejtet. Lesz benne részünk, de azért a valóságot sem kell elfelednünk. Nem is hagyják. Szexképek és rémképek váltakoznak, majd szinte tejben-vajban fürdenek, jégkrémen korcsolyáznak a szereplők. Mondhatnánk akár, itt van már a Kánaán. Ehelyett megkapjuk a képünkbe: „etikett és képmutatás”. Majd gyors váltással egy munkásszálláson vagyunk. A szálló lakói hangosan és tettelesen követelik az ideológiai tévéadás helyett a szexműsort. Nem is olyan szürreális ez a film. Estélyre vagyunk hivatalosak, mi is, hiszen minden fontos ember ott van. „A tétlenség telét felváltsa a tettek tavasza!” - kap egyet a szeme alá minden ügyeletes beszédmondó és önagyonülésező hallgatója.

De hát ez is csak szürrealitás, hiszen a lábakon korcsolya van, és a beszédet mondó Andrásnak „teljesen lerepül a feje”. De azért nem ártana a sok szöveg ellen bevinnünk valami „hasadásgátlót, ami visszamenőleg helyrerakna minden próbagyógyulást”. Azután egy laza visszajelentés a rock-show-business résztvevőinek: műfelhajtás a műhóban rendezendő műkoncert előtt. Ja kérem, könnyű nekik, ők képzőművészek. De Laca még ezen is túltesz, kijelenti, hogy ma este az egész föld lesz a mikrofonja, abba fog belebeszélni, hisz olyan kicsi ez a világ. De aztán rádöbben, hogy ebben a mi kis világunkban vannak még hibák, hiányosságok: „Telefon vagyok, várom, hogy egyszer majd vonalat kapok.” Ne várjuk meg, mert lemaradunk a következő örületről: a Milarepaverzió jön, a vízparti párnapohárkoccintás. Koko művész nő csábit, sőt felszólít, ne legyünk már annyira jól neveltek, merjünk néha a vágyaink szerint elmenni egy kicsit irreálisba: „Velem már nem történik semmi, drágám, nekem már nincs is szerepem, a jó ízlés, drágám az nevetséges, a botrány az egészséges.”

A film tetőpontja a békásmegyeri lakótelepről szóló nóta. A fül- és léleksértő vekkercsörgés helyett ergonómiailag tervezett kellemes dallal keltegetik a dolgozót, higiénés tevékenységekre csábítják, és közben elvonják a figyelmét attól, hogy gondolkodjék. Ez könnyűen megy, mert ugyebár „egy tipikus mai munkaerő vagyok, a békásmegyeri rabszolgatelepen lakok.” Tévé van, gond nincs, a hétvégéket kiheverem, nyugodt az idegrendszerem. De azért az idő fölöttünk sem múlik el nyomtalanul, mi is „használtak lettünk, drágám, használt a bánatunk, használt a szerelmünk, (sőt) használt a házunk, a kertünk, meg az idegrendszerünk, (és) elhasznált hangokat adunk és veszünk, pedig valamikor vadonatújok voltunk mindannyian.” De azért ne essünk depresszióba - erre nagyon hajlamos a rockzene! vö. Beatrice együttes és Bizottság zenekar -, hanem hajunknál fogva húzzuk ki magunkat az elkeseredésből, hiszen itt az aerobic, sőt az aerobic-disco. Miután kellően kitornáztuk testünket és lelkünket, remélhetően sikerül megértenünk ezt az egész „hiperrealista mélabút”, a világot.

Omega-zászló lobog a főváros felett, a hegytetőn. A koncerten szeretettel köszöntik egész Magyarországot. A túlélő zenekar. Akik megeremtették a beat-korszakot, akik világra segítették a rock-korszakot. Még ma is zenélnek. Igaz, fiaik már fenik rájuk a fogaikat. Negyvenévesen eljutottak abba a korba, hogy elsődleges szükségletük már nem a (minél jobb zenész) társak keresése, már nem is feltétlenül a vezető szerep a fontos, hogy ki hány percet, taktust szerepel. Hanem inkább a tapasztalatok átadása. Bölcs, „öreg” emberekhez illően. Tanulságos is volt az a néhány beszélgetés a filmben, de a megértést Jancsó itt-ott erősen megnehezítette, máshol meg a fél- vagy teljesen meztelen lányok vonták el figyelmemet a lényegtől. Volt egy igazi, hatásos Jancsó-jelenet: a Tízezer lépés című számra sisakos férfitáncosok jönnek be a színpadra. Azután láttunk lézert és illusztrációként voltak kötél táncosok. A közönség fáradhatatlanul csápolta harmincasok és negyvenesek is. A Hatalomról a toronyból énekelt Kóbor, a színpadon pedig századnyi puskás ember. A puska direkt „szimbóluma” szerintem csökkentette a hatást. Ez annak idején az EDDA-nál sem süttött. A közönség követeli a Gyöngyhajú lányt. Nosztalgizunk. A tegnapról szól a film. Viszont forgatás végére Hernádi Gyulát elég jól kiképezhették az együttes tagjai rockzenéből.

Koltay Gábor filmje, A koncert, szintén a tegnapról szól. A rendező tulajdonképpen a saját Szőrényi-Bródy című könyvét vitte filmre. Két dolgot igyekezett pótolni Koltay ezzel a filmjével: egyfelől megcsinálni egy igazi koncertfilmet, másfelől szociografikus igénnyel bemutatni és elemezni a beat-jelenség társadalmi összefüggéseit. Az eredmény, ahogy már lenni szokott, két félmegoldás. Látunk egy minduntalan megszakadó kitűnő koncertfilmet, egy még kitűnőbb koncert részleteiből összevágva, és látunk, egy gyengébb interjú-, archívfilm- és -fotómontázst.

A terjedelmi korlátok miatt az interjúk értéktelenné rövidültek, az archív anyagok néhol fásasztóak, az egyéb montázsok sok helyütt gyengék. Az egykorú nagy koncertfilm pótolhatatlannak bizonyult. Talán nem is lehet két legyet ütni egy csapásra. A koncertfilm elsősorban érzelmi ráhangolódást, a szociografikus film inkább intellektuális összpontosítást kíván. E korlátok ellenére a koncert hangulata és a frenetikus siker átsütött a filmén is. Az A koncert a résztvevők, nézők számára nemcsak nosztalgia, hanem minden bizonnyal társadalmi esemény is volt. Olyan zenészekkel szívhattak ismét egy levegőt, „akik akarnak valamit, és tudják is, hogy mit akarnak”. Egy dologban nem sikerült a filmnek továbblépnie: több mint egy évtizedes távolságban sem sikerült tisztázni, hogy ki rendelte el az emlékezetes angliai utazás után, 1970-ben, az egyéves szilenciumot. Pedig az megfosztott bennünket egy bizonyára érdekes, Mészáros Márta rendezte zenés Illés-filmtől. Tisztázni kellett volna a betiltás okait is, hiszen már kevesen emlékeznek Takács István Magyar Ifjúság-béli feketére nyomott cikkére. A szerkesztőségbe invitált Illések nem voltak hajlandók önkritikára, de később válaszcikkükben már elismerik a bírálat jogosságát. Nem sokkal ezután, 1973-ban, a miskolci pop-fesztivál kapcsán újabb bírósági ügy. Újabb 5-6 év, és ismét egy ügy, de ezt már Beatrice-ügynek hívják. Szörényiek szinte megerősödve kerültek ki az ügyekből, a Beatrice belebukott. Koltay azóta sem tudta filmre vinni legalább a Beatrice nosztalgia-koncertjeit. De hallgat tásék meg a másik fél is! Egy idős nő: a dobos direkt hangosan üt, hogy bosszantsa a lakókat; egy idős férfi: állati hangon énekelnek; egy fiatalember: ez nyugati beszivárgás. A film nagyon szépen fejeződik be. Az Európa csendes, újra csendes, a Ha én rózsá volnék nagy-nagy tapsot, sikert arat. És természetesen a Little Richárd énekel. Nosztalgiazunk: akkor tetőztek a mi ifjúságunk problémái.

Ma már túl vagyunk az ifjúsági zene ellen felhozott primer és primitív vádak egy részén (hogy pl. hazafiatlan). De az előítéletek nem szűntek meg. Újratermelődnek. Nemzedékenként. A mai negyvenesek Elvis Presley-ért mentek tűzbe, de a Beatricét már elítélték. A beatkorszak rajongói, a harmincasok a punkot nem értik, csak „ellenérzéseik” vannak vele szemben. A hetvenes évek rockerei a jövő zenéjével szemben lesznek intoleránsak?

Zétényi Zoltán